

2.1 *Udvikling af de enkelte egnes særkender og potentialer*

Kunsten har været og er stadig, hvordan de enkelte egne af landet kan udvikle deres særkender. En central udfordring er at realisere det potentielle og de særkender, som de enkelte egne af landet rummer.

Lokale særkender er historisk forankret i et områdes bygninger, i naturressourcerne, i egnens miljøtilstand generelt samt hos befolkningen i form af viden og lokal identitet. Samtidig varierer arbejdskraftens kvalifikationer og erhvervsstrukturen fra egn til egn.

Realiseringen af det potentielle, som de enkelte egne særkender rummer, fordrer et tæt samspil mellem kommuner, byer og ikke mindst mellem by og landdistrikter. Hver by skal skærpe sin særlige rolle i videreudviklingen af egnens særkender.

Men hver by, eller kommune kan og skal ikke kunne alt.

Hvor abstrakt det end lyder, kan nøglen til en stærkere rollefordeling mellem byer og mellem by og land være en fornuftig balance mellem konkurrence og samarbejde. Og den kan findes med afsæt i den erhvervsgeografiske udvikling. Der er derfor meget, der taler for, at et bedre blik for og kendskab til erhvervsudviklingen kan bidrage til at sikre, at de regionale og lokale særtræk udvikles og omsættes til internationale konkurrencefordele.

Historien viser, at de erhvervsgeografiske specialiseringsmønstre er meget stabile over tid. Beklædningsindustrien i Herning-Ikast, møbelindustrien i Salling, legetøjsindustrien i Billund, mobiltelefonen i Nordjylland og medico-industrien i hovedstadsområdet er alle gode eksempler på herpå.

Regeringen finder det vigtigt at være sig bevidst, hvordan man kan opretholde og udbygge de regionale og lokale styrkepositioner. Regeringen finder det derudover naturligvis også vigtigt at sikre, at der udvikles nye potentialer med afsæt i den historiske, geografiske og kulturelle baggrund.

2.2 *Samspil mellem erhvervsudviklingsstrategier og fysisk planlægning*

Både i staten, amter og kommuner arbejdes der løbende med at kortlægge de regionale og lokale styrker og kompetencer. De regionale erhvervsudviklingsprogrammer og arbejdet med erhvervsredegørelserne for hovedstadsregionen og Jylland/Fyn er eksempler herpå.

Regeringen finder det afgørende, at der i den fysiske planlægning tages højde for variationerne i de regionale kompetencer. Det betyder, at de regionale særkenders erhvervsmaessige potentialer i højere grad skal indgå i den fremtidige region- og kommuneplanlægning. Amter og kommuner skal tænke regionalt på tværs af de administrative grænser. Planlægningen skal være mere strategisk og dermed styrke lokalområdets udvikling.

Det er afgørende, at man har viden om regionernes erhvervsmaessige kompetencer. Udgangspunktet herfor vil være en analyse af den erhvervsgeografiske specialisering. Specialisering i sig selv er dog ikke tilstrækkeligt. En erhvervsmaessig specialisering udgør først en regional styrke, når brancher eller klynger af virksomheder har opbygget unikke kompetencer og avanceret viden i virksomhederne med socio-økonomisk betydning for regionen. Først da vil man kunne tale om konsekvenser for den regionale udvikling.

Regeringen vil arbejde for, at der regionalt og lokalt skabes grundlag for et uddybet samspil mellem fysisk planlægning, erhvervs politik, transport og miljø. Det kan øge sammenhængen mellem den regionale erhvervs politik og region- og kommuneplaner.

Den fysiske planlægning er i dag en vigtig komponent i den regionale og lokale dialog, og den kan blive et omdrejningspunkt i udviklingen af de regionale kompetencer. Planlægningen gennemføres i tæt dialog med offentligheden og ved hjælp af en fastlagt proces.

2.3 *Betydning for byernes planlægning*

Fremtidens planlægning for byerne indeholder selvfølgelig det plangrundlag, som vi har i dag, men en øget vægt på de lokale særkender i planlægningen, kan omforme steders egenskaber og symboler til en del af et områdes erhvervsudviklingsmaessige potentielle og særkende.

Den fysiske planlægning skal stadig gøre byen og stedet funktionsdygtigt - økonomisk, socialt og kulturelt, men planlægningen skal også gøre stedet og byen æstetisk bedre og medvirke til, at områdets arealanvendelse, indretning og arkitektur udtrykker den mangfoldighed, som præger Danmarks egne. På den måde kan byplanlægning også blive rettet mod at fastholde og udvikle det særligt lokale. En af de fremtidige udfordringer for kommuneplanlægningen kunne blive at prioritere arbejdet